

Argument pentru...

Alianței Civice. După ce mai dispar fiorii patriotismului, poetul se angajează ca profesor la Universitatea din Iași, continuându-și cursul ținut în America, predând și poezie română postbelică.

Un timp este director al Casei de Cultură a Municipiului Iași, care astăzi îi poartă numele. În ultimii ani ai vieții, Magistrul se retrage definitiv în urbea melancoliei, pentru a îngriji de „pen-

sionul de fluturi” din visele sale și pentru a-și scrie până la capăt scrisorile de acreditare în numele Poeziei. Nouă nu ne rămâne decât să le citim cu atenție și să luăm aminte.

Solia

Eu sunt ambasadorul Melancoliei,
și iată,
mult prea duioasele mele scrisori
de acreditare:

Prima scrisoare:

Noi, Padișahul
întregii Melancolii,
Împărat al Singurății de Sus și de Jos,
stăpânitor
absolut al Regatului Dor
și Prinț Senior
al Tristeții,
dăm știre la toți ca să fie cu luare aminte
către solia trimisului nostru numit Menestrel.

Data azi în cetatea Măhnire

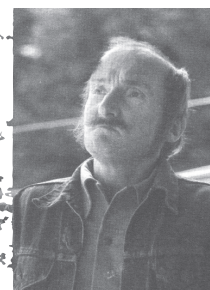
A doua scrisoare:
(Fiind scrisă în limba melancolică,
cu caractere inesizabile, scrisoarea
se adresează numai celor care pricep
de la sine această limbă.)

Post-scriptum.

Transversaliile mari sau cele patru
estetici. Poezie pe care a scris-o magistrul Ursachi
pe când se credea pelican
Un om din Tecuci avea un motor
dar nu i-a folosit la nimic.

(Fragmente din *Poemul de purpură*)

MIHAI URSACHI

A treia scrisoare

Balada lui Menestrel, care bătu
pân'acolo drum de multe vieți, ci n-a
fost vrednic să treacă de poartă și să
aducă solia:

Era un castel înecat în verdeață,
pe porțile negre sculptat un dragon
părând că de întotdeauna veghează
să nu intre lume străină'n donjon.

Veneam de departe, albastru derviș,
și ostenit după șirul de ani,
purtam pe veșmânt și pe frunte
înscriși
versete din Pali și psalmi din Coran.

Eu nu căutam nicăierea nimic,
se auzea de prin crânguri de roze
cântarea ciudată a lui Laostic,
pierdut în adâncă și blândă hipnoză.

Desculț și purtând o cunună de pai
de rogoz, m-au chemat musafir
(era chiar în ziua de Sfântu' Mihai)
la prânzul cel mare de după Turnir.

Dar eu am tăcut și-am plecat mai
departe,
și fără să trec pe sub porțile vechi,
eu însumi, pe veci încifrata mea carte,
un cântec de vis îmi suna în urechi.